sarı siyah puslu

I.

sarı araba içinde arka koltuk karanlık gökyüzü bulanık mı ne bu duman camı aralıyorum arnavut kaldırımlı dik yokuşlu sokaklar evlerin camları ışıklı hafif puslu akşamların sigara dumanlı söylenceleri duvarlarında dumana karışıyor moderato sarı siyah bir ezgi bir nefes derinden nasıl da ıslanıyor gözleri dikiz aynasındaki siluetinden sakınıyorum hepten yalnız olmak var karşımda kendimle karşılaşınca karanlık camın kaçılmıyor aynalardan dışarıda *replay* çekim ağırdan paltoları altında ezilmiş sarı saçları çok mu parlak farlar ne zaman söndüğünü fark edemediğim manik ruh halim yeni bir yüz eklendi bu ne dinginlik anlam veremezsem diye bileceğim tüm kanamaların satır aralarında paragraf olmak için bekleyen *ışıklıtrafiklambalarınındurkomutunuandırırkanamaları* siz sarı siyah puslu gecenin araba farlarında uçuşan insan siluetlerinin nerelerinden kanıyor oldukları ilgilendiriyorsa da şimdi

nereye sözü bölmez iççekişin derinliğini

uçuşuyor şeyler kaldırımbaşı sokak levhalarında esrarengiz adlara dönüşüyor kapı ardlarında uzuyor insan siluetleri dumanlı tükenişin camlardaki izdüşümü kapı dışında sarı siyah puslu gece yol ayrımlarında yürüyoruz sokak başları kalabalık caddelere ayaküstü söyleşiler özlem neye özlem kopup geliyor iki uzak arasından ışıklar uzuyor hangi köprülere vardığı bilinmeyen yabansı kentin akşamında türbüşonlar satılıyor sözcüklere dönüşse de küçük odaların resimli duvarları gidişe dönüşlerden bîhaber günceler tutuluyor saf özenti kokan temiz çarşaflarında uykuya çıkmıyor pencere pervazındaki suya dönmüş buharını anımsamak

karanlık çıplak günü baştan başlat sar

sarı siyah dün dü uykusuz çarşafların altındaki neyi çağırıyor olduğu bilinmeyen yolların sürtündüğü kaldırımlar susuyor bir sonraki günün ışıklarını söndürdük pazar sabahları yeterli aydınlığa silbaştan anları demliyor masalar

iki kapı arasında kalmak mı korkuyu büyütür en sönümlü yerinden
geriye dönüp bakmak her yolculukta bu kadar çoğalırken nereye

in yarıgeceye büyüt yanındakini
senden eksilen hanesine
uyu üzerine uyan kaç kaldın *çentikle*
aklının önvitrinine
siyahtan döner sarı *kazı*
dıkça dipten

© bachibouzouck.com *4-5/septembre-décembre '05*

II.

kapı aralandı hecelere iki kere kilitlemek kendini sokağa çıkarır mı köşe başlarına inatla dönmemek masa kitaplık yatak olmasın (dı)

kapı kapılar ardı
kapalı havalandırmalı kapılı
kapı kapama kapadı ardına
kapıda kapanma kapa
ardından
kapattı

dilimde susmuş bir ezgiyi anımsatıyor duruşun
aklıma düşüyor iki kere açıyorum masasız evin kapısında durup çıkıyorum içeriye
şimdi sarıl görmesinler bilsinler belki de bak az sonra gireceğim dışarıya
kırıldım bir yerimden dedim gidebilirdim daha uzağa hani bulurdum belki sana
gel mutlaka demek için unutma *gece ne sorabiliyorum yoktuk yada kimdik*
uzak durma yürüyüş kentini anlamak kolay olmayacak arkamsıra çekinmelerin
aynı zamanlarda yürümeyişleri acıtıyorsa da canımı ne de dilini bilmediğim bir
yabansı kentin kimdik yoktuk ki neden camlardan sızan siluetleri

oysa sadece aynı zamanda yürüyebilmekti...

bilmiyorum dilini ağrıyor şimdi neye yoracağımı bilmediğim bu iççekişlerin dilimde tam da tantuni aslında dönüp masalara ne anlamsız şimdi belki çıkardık olsaydın bak hâlâ kan gidiyor musun oysa dönüşü olmayan gitmelere hazırken nereye zamansız kal burada gideceğim az sonraya kadar kalsan yada gelsen belki susmaya çıkardık

iki kapı arasında kalmak mı korkuyu büyütür en sönümlü yerinden hani ne güzel
susardık bu gece aklımda söylemek sahi kimdik yada yoktuk neden
ezberi bozardık geceye

© bachibouzouck.com *4-5/septembre-décembre '05*

aramak her başka çıkışta kana buluyor irisi

sürüp gidiyor puslu siyah gece sarıyor sarıyı yapraklarına abandı soğuk paramparça ıslak duruyor yamalı söyleşiler kara bir bakış ilişiyor uzakta bir evin penceresine yollar üstüme neyi bıraktım kimi neden bu hicazkâr içimde kalan birkaç sözcük belki de şimdi dönüyorum bak bildiğim bir kentin susuyor caddelere açılan yolları moderato bir yağmur iniyor sarının üstüne sözleşilmiş buluşmalara an kalıyor yine de bilmiyorum tarihini adını yazmadım not defterime uzun zamandır zamanlar karışıyor belleğimde şimdi birini arasam birkaçını yitirmeyi almalı göze yine de dönmek sokağa yanıltmıyor tarihimi yazıldığı anda unutmamak oldu adı kocaman sanki vakumla çekilmiş bir oyuk kaldı geriye

kanadıkça boyanıyor iris
sürecek bu kanamalar kırmızıya
boğana dek susmayı

kimdin ki dolduracağın boşluklar yazılmayacak kaldırımlarına bu kentin hiç gelmeyeceksin bir gün hiç gidemeyeceğim bu soğuk günlerden o soğuk kaldırımları acıtıyor deli oluyorum sarı siyah puslu eğri büğrü oluyorum aynada korkuyorum sonra kendimi yitirmek saatlerin az ötesinde kimseyi bulamayınca dönüp giriyorum dışarıya

siyah puslu bir çok yüzdük ki kimdik yoktuk neden ayak izlerimiz duruyor hâlâ gölgelerimiz üzerinde sarı nerede bildiğim bi kentin susuyor caddelere açılan yolları moderato bir yağmur hiç bitmiyor sarı bitti siyah

© bachibouzouck.com *4-5/septembre-décembre '05*

III.

içeri baktım masa yitti ellerim dizlerim bitişik bir ayindi o gece *nirvana* pencerede asılı yüzüm alıp başını o yok masaya belki

kapı kapılar birbiri ardına geçiyorum dönüyorum durmadan çağırıyor gitmeyi adı hep geri dönmek gidebileceğim tek yer yürümeden gidebileceklerim ki bir kapı daha kalmamak gidebildiğince uzakla özdeş çıkış son kapı kapılar iç içe dön dur kapı kapılar

şimdi yağmur da dindirmez bu sarhoşluğu yürümeli yol uzun dayanamaz oldum bu iççekişe yanıyorum geçiyor aklımdan *'ateşler atın üstüme'* duvarlar yarılıp giriyorum dışarıya yakıyor gözümü bu yüzüme kadar inen nem bu herneyse uzundur düşmüyordu bu kadar sıcak sardı ben buz kestim taşıyamazdım sandım oysa buz kesmeyi taşımıyor yürek yürek yürek yürek

sürünerek yoldan dar attım kendimi üç odalı yere her kapı ardına kadar birbirine açık kapalı kendimi serdim sedire dönmeliyim gitmemek üzere koyulmalı bu kan koyulaşmadan unuttum rengini derinden bir iç çekiş omuzları düşmüş bir tonda buluyorum kendimi dokunduğum yerde çoğalıp duran rengini

sığmıyor bu çürümüş dil bu içtenlik iç çekiş iç
tırnak uçlarımdan bölünüyorum

kapı kapıçıkış kapıyok uykulamakiçimi uykuşimdi çıkışkapı kapıma kapama kapadım yok

sarı araba içinde arka koltuk
hafif karanlık gökyüzü
bulanık mı ne
bu duman
camı aralıyorum…

uyku
arası.

a
ra
dı.

esma karadoğan

© bachibouzouck.com *4-5/septembre-décembre '05*